

אשר ישראל מושימה לו את מלוא הסינע: הצבא בלי נעליים - הקצינה רעבה למין

שוב מתחוללים בארץ קרבות מבויימים. גדודים של צה"ל ממלאים תפקידי ניצבים ומסתערים על מצודת עיראק סוודאן הממלאת את תפקיד משטרת לאטרון. המוני ירושלים התקהלו כבר לקבל את פני השיריה המפורסמת של ערב פחה תש"ח, המביאה מזון לכירה הנצורה. כל זה לצורך הסרטת הסרט "הטל צל ענק", או "צילו של ענק" - השם העברי לא נקבע עדיין.

אחרי "אכסודוס" ו"יהודית", שכל אחד מהם התיימר להסביר לעולם כיצד זכתה מדינת ישראל לעצמאותה וכיצד ניצחה במלחמתה, כאן עתה יצרני "הענק" בהבטחה, כי סרטם מעלה פרק אוטנטי של מלחמת תש"ח. מכיוון שרוד מרקוס חי ולחם בשורות צה"ל, ואף נשא דרגת אלוף ופיקד על חזית ירושלים לפני שנהרג, יהיה קל יותר לצופי הסרט להתפתות להבטחה.

מה אמת בה? באיזו מידה יכול סרט זה להיראות כמתאר פרק אמיתי? על כך אפשר לומר, בשלב זה, רק מן התפריט. והוא יכול רק להעביר חלילה בכל מי שהכיר את התקופה המשמשת לו נושא.

שאתה הולך. אבל אני חושבת שאתה צריך ללכת. אם עליך להיות האולמריקן בוי מפני שמך הוא מרקוס, אז תהיה כזה! אחרי שקיבל את הרשות, הוא הולך, אבל לא לפני שהוא עושה לאמה, לפי בקשתה המפורשת, ילד. מיקי מגיע לישראל. את פניו מקבלת

כועס נורא. אין לכם רובים, אין לכם מדים, אין לכם דרגות. הצבא שלכם מאיר מן פחות מאשר כבאיות-האש בצבא ה-אמריקאי הפלמ"ח אינו מסתדר. מה עשיתם במדינה הזאת במשך 15 השנים האחרונות? וזה עוד לא הכל. מרקוס מתחלחל כי שהוא רואה מה מקבל מפקד ההגנה לי

כך זה יראה

בקיץ 1948, במציאות, אז היה דויד מרקוס מפקד חזית ירושלים, ונשא את השם והדרגה של "אלוף מיקי סטון". התמונה צולמה ימים מספר לפני מותו. לידו: עוזרו ושלישו אלכס ברוידא, בתוך אוהל צבאי.

סנטה ברגר, יפהפיה שחרחרת נציגת ה-הגנה, שבעלה הוא רבי-חובל של אוניית מעפילים. כבר בדרך מנמל-התעופה בלוד תוקפים אותם הערבים. בעברם על-פני לוד הם רואים אוטובוס שרוף, שאליו קשורה גופתה העירומה של לוחמת ההגנה. על גופה חרוט בום צל-ברקס. במרכזו תקוע סכין. המצב מדאיג מאוד את מפקדת ההגנה, לשם מגיע מרקוס. אבל עצם בואו כבר מעודד. "היחס בינינו לבין הערבים הוא שישים לאחד", מסביר מפקד ההגנה, יפה. "אבל עכשיו, כשאתה כאן, היחס הוא שישים לשניים!" מרקוס עצמו אינו כליכך מעודד. הוא

ארוחת הצהריים ירקות וגבינה. הוא אינו יכול לגעת באוכל. אבל מפקד ההגנה מסביר לו: "אינך אוהב את האוכל שלנו. אבל תאכל אותו. אנו גזעיים ברעבי!" רעב או לא רעב, מגדה לוקחת את מרקוס לסיור ביחידות ההגנה במכונית קונברטיבל אמריקאית מפוארת ואדומה. מה שמעניין את לוחמות ההגנה, מסוגה של מגדה, הוא לא האוכל. תוך כדי סיור היא פונה ישירות אל מרקוס: "האם יחסי המין שלך עם אשתך הם טובים?" מרקוס מזדעזע. אבל מגדה ממשיכה: "בעלי הוא לא כל כך טוב במיטה. הוא דואג לי. הוא חושב שזה אולי לא טוב. האם אתה חושב שזה לא טוב? אני שואלת אותך

כך זה יראה

על הבד, כאשר יוקרן הסרט. קירק דאגלס ממלא את תפקיד קולונל מרקוס. שזה עתה ירד מהמטוס שהביאו מניו-יורק. הוא נתקבל עליידי קצינת-הקשר היפה, ונוסע באוטובוס משוריין, בליוויית לוחמת נושאת-טון.

זאת כשאלה מדעית. מרקוס משיב: "דובשנית שלי, מבחינה מדעית את רעבה עד מוות!"

היהודים לא אונסים

מגדה מביאה את מרקוס למחנה ה-הגנה בהר-כנען. מרקוס מזדעזע כי שהוא מבחין שלוחמי ההגנה נעולים בחלקם בסנדלים. השאר הולכים יחפים. אבל הם רוקדים כל הזמן הורה. מרקוס ומגדה מצטרפים אל הריקוד. במקום זה פוגש מרקוס את מפקד ה-הגנה דב בן-עמי (יול ברנר). בן-עמי מוסר לו את הזמנתו של השיר הערבי אבו בן-קאדיר (חיים טופול) לבקר במאהלו. השיר שמע שהאמריקאים שלחו ליהודים את הגנרל אייזנהואר, והוא רוצה לפגשו. במאהל השיר פוגשים השניים את "רקד" נית הבסן השמנה ביותר בעולם, אוהבתו של השיר. השיר עצמו מוכן להצטרף למלחמה לצד היהודים. למה? הוא מוכן ל-הסביר: "מדמסק, מרבית-עמון ומקהיר שלחו אלינו שליחים לימר לנו שהיהודים ירשו את אדמתנו ויאנסו את נשותינו. אבל היהודים לא הורסים את האדמה שלנו. רק עוור לא יראה שהם מפריחים את ה-שממות! הם גם לא אונסים את נשותינו. הם אפילו לא חושקים בנשים שלנו!" אבל לפני שהוא מוכן להעמיד את שבטו לרשות צה"ל, מבקש השיר הוכחה ש-אמנם היהודים שונאים את הערבים. הוא מבקש מבן-עמי להוכיח לו זאת על-ידי פיצוץ מצבור הנשק הסורי שליד מישמר-הירדן. היהודים מספקים את ההוכחה, ו-השיר מצטרף לצה"ל. בהמשך הסרט, כך יתברר לצופה, הוא יציל את ירושלים הנצורה מרעב.

אחרי השיר הבדואי בפגישים את מרקוס עם שרה-בטחון של הממשלה הזמנית, הנקרא יעקב-ציון. מרקוס מבין את דעתו: "הערבים יכולים לכבוש את תל-אביב תוך עשרה ימים." כאשר שומע זאת "הזקן", הוא מצוה מיד: "הביאו לי מומחה אחר!" אבל מיקי מרקוס משכנע אותו: "הפלמ"ח

כך זה יראה

על הבד, כאשר יוקרן הסרט. קירק דאגלס ממלא את תפקיד קולונל מרקוס. שזה עתה ירד מהמטוס שהביאו מניו-יורק. הוא נתקבל עליידי קצינת-הקשר היפה, ונוסע באוטובוס משוריין, בליוויית לוחמת נושאת-טון.

נלחם יחף, בשעה שברחוב אלנבי יש מכירה כללית של נעליים. מדוע לא נקח משם מה שאנחנו צריכים, כמו האירגון והשטרניסטים? "הזקן" מסביר לו את ה-הבדל בין ההגנה לאצ"ל וללח"י: "ה-אירגון והשטרניסטים הם כנופיות טרו-ריסטיות פרטיות!"

כאן מתחילות הצרות בתרטי. מסתבר שלאמה, אשתו של מרקוס, הגיעה הרכילות על היחסים האינטימיים השוררים בין מג-דה, נציגת ההגנה, לבין מרקוס. אמה מנסה להתנונן בפני השמועות: "מגדה מונתה כמלווה של מיקי על-ידי הצבא." אבל שכנתה אינה מרפה: "נתנו לו אותה במקום לשלם לו? צבא יפה מאוד!"

כך זה יראה

בקיץ 1948, במציאות, אז היה דויד מרקוס מפקד חזית ירושלים, ונשא את השם והדרגה של "אלוף מיקי סטון". התמונה צולמה ימים מספר לפני מותו. לידו: עוזרו ושלישו אלכס ברוידא, בתוך אוהל צבאי.

סנטה ברגר, יפהפיה שחרחרת נציגת ה-הגנה, שבעלה הוא רבי-חובל של אוניית מעפילים. כבר בדרך מנמל-התעופה בלוד תוקפים אותם הערבים. בעברם על-פני לוד הם רואים אוטובוס שרוף, שאליו קשורה גופתה העירומה של לוחמת ההגנה. על גופה חרוט בום צל-ברקס. במרכזו תקוע סכין. המצב מדאיג מאוד את מפקדת ההגנה, לשם מגיע מרקוס. אבל עצם בואו כבר מעודד. "היחס בינינו לבין הערבים הוא שישים לאחד", מסביר מפקד ההגנה, יפה. "אבל עכשיו, כשאתה כאן, היחס הוא שישים לשניים!" מרקוס עצמו אינו כליכך מעודד. הוא

ארוחת הצהריים ירקות וגבינה. הוא אינו יכול לגעת באוכל. אבל מפקד ההגנה מסביר לו: "אינך אוהב את האוכל שלנו. אבל תאכל אותו. אנו גזעיים ברעבי!" רעב או לא רעב, מגדה לוקחת את מרקוס לסיור ביחידות ההגנה במכונית קונברטיבל אמריקאית מפוארת ואדומה. מה שמעניין את לוחמות ההגנה, מסוגה של מגדה, הוא לא האוכל. תוך כדי סיור היא פונה ישירות אל מרקוס: "האם יחסי המין שלך עם אשתך הם טובים?" מרקוס מזדעזע. אבל מגדה ממשיכה: "בעלי הוא לא כל כך טוב במיטה. הוא דואג לי. הוא חושב שזה אולי לא טוב. האם אתה חושב שזה לא טוב? אני שואלת אותך